

známo, upíratí kmeni židovskému, nepřestává býti takovou příslušností již tím, že si židé převážnou většinou nezachovali osobitého jazyka národního. S tímto nazíráním souhlasí i předpis 2. odstavce § 8 poučení a návodu pro sčítání lidu (vl. nař. č. 592/20), podle něhož mohli židé přiznati při sčítání lidu židovskou národnost. Zdalí a do jaké míry určitý zlomek obyvatelstva může učiniti nárok na menšin. práva jazyková, jest otázkou jinou, kterou v tomto sporu řešiti netřeba (srov. nález Boh. A 4297/25). Stížnost tedy neprávem namítá, že příslušnost k židovskému kmeni nemůže reprezentovati národnost, která jest směrodatnou při používání předpisu § 20 zák. č. 4 mor. z. z. ex 1906, a sluší tudíž vycházeti z opačného právního názoru, t. j. že zjištěná židovská národnost jest národností uvedeného významu. Že by pak objektivní znaky, na jejichž základě úřad dospěl při svém skutkovém hodnocení k zjištění židovské národnosti nezl. Františka F., neopravňovaly k tomu závěru, stížnost vůbec nenamítá. Stížnost totiž staví se za mylný právní názor, že židovská národnost pro aplikaci cit. § 20 neexistuje a jen za tohoto předpokladu dovozuje, že pak by odpovídal spisům skutkovým závěr, že dítě sluší čítati k národnosti německé. Když tedy skutkové zjištění židovské národnosti stranou není vůbec potíráno s hlediska druhého odstavce § 6 zák. o ss, musí nss podle prvního odstavce tohoto položití je za základ a jest pak zřejmo, že úřad, ježto tím něm. národnost dítěte je vyloučena, právem odmítl, přikázati dítě podle cit. § 20 národní škole s něm. jazykem vyučovacím.

Č. 8093.

Policejní věci: * Ustanovení § 17 zbrojního patentu z 24. října 1852 č. 223 ř. z. nezakládá právního nároku na vydání zbrojního pasu pro osoby, ve smyslu tohoto předpisu nezávadné.

(Nález ze dne 7. září 1929 č. 16.053.)

Prejudikatura: opačně Boh. A. 2306/23, 6820/27.

Věc: Josef R. v N. proti ministerstvu vnitra o zbrojní pas.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Osp v K. nevyhověla výměrem z 6. září 1924 žádosti st-le za vydání zbrojního pasu na revolver s odůvodněním, že v jeho osobě nejsou vzhledem k neprokázané nutnosti nositi zbraň, jakož i se zřetelem na bezpečnostní poměry v okrese splněny náležitosti vyžadované v § 17 zbrojního patentu z 24. října 1852 č. 223 ř. z. Zsp rozhodnutím ze 4. listopadu 1924 nevyhověla odvolání podanému proti uvedenému výměru poukávavši na jeho důvody a žal. úřad zamítl rozhodnutím dalším odvolání st-le, setrvav na důvodech, o něž opřely svá rozhodnutí I. a II. stolice.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí stojí na stanovisku, že úřad poukazem na § 17 zbroj. pat. odpírá st-li vlastnost osoby nezávadné bez udání důvodů, které by svědčily proti jeho nezávadnosti. Žal. úřad hájí naproti tomu v odv. spise názor, že »přesným zákazem § 17 zbroj. pat. jsou úřady vázány toliko ve smyslu negativním«, že však »i když uchazeč o pas je zcela nezávadný, může, ale nemusí mu úřad, mající tu právo

volného rozhodování, zbrojní pas vydati, ba není ani povinen udati důvody svého rozhodnutí.«

Nss uvážil toto:

Podle § 2 zák. o ss je nss povolán rozhodovati o stížnostech směřujících proti rozhodnutím nebo opatřením správních úřadů, tvrdí-li kdo, že jimi bylo zasaženo do jeho subj. práv. Se zřetelem na toto zákonné ustanovení je předpokladem úspěšné stížnosti, aby konkrétním rozhodnutím správního úřadu bylo porušeno právo určitého subjektu založené platným právním předpisem. Je tudíž zkoumati, zdali a pokud je stát ve věci, o kterou jde, svými orgány správními vázán vůči státním občanům tak, že je možno mluvit o subj. právu na určité rozhodnutí nebo určitý postup úřadu. Po této stránce uvažoval nss ve shodě s usnesením svého odborného plenu z 25. března 1929 takto:

Zbrojní patent z 24. října 1852 č. 223 ř. z. ustanovuje v § 17 toto: »Jedermann, welcher nicht einen der in den §§ 15 u. 16 angeführten Ausnahmefälle für sich geltend machen kann, erhält das Befugnis, Waffen zu tragen, nur mittels der Erteilung eines Waffenpasses, welcher nur an unbedenkliche Personen ausgefertigt werden darf.«

Slova »welcher nur an unbedenkliche Personen ausgefertigt werden darf« sama o sobě nemluví pro existenci právního nároku na nošení dovolených zbraní, nýbrž mají význam jen negativní vázanosti úřadu potud, že úřad osobám závažným zbrojní pas vydati nesmí. Avšak ani ostatní znění § 17 nemluví pro existenci takového nároku, poněvadž § 17 »oprávnění nositi zbraň« váže prostě na »vydání zbrojního pasu«, pro které však — kromě negativního předpisu právě uvedeného — bližších podmínek nestanoví. Ani souvislost s ostatními předpisy zákona nemluví pro existenci takového nároku, když přece zákon na jiných místech při povoleních jiného druhu užívá znění imperativního (tak zejména při povolení k držbě zbraní nedovolených podle § 9/II a při povolení k výrobě a prodeji zakázaných zbraní podle § 5), avšak právě v § 17 takového obrátu (zu erteilen hat, zu erteilen ist) nepoužil.

Tomu, že § 17 nedává zásadní nárok na vydání zbrojního pasu, svědčí také souvislost tohoto paragrafu s §§ 15 a 16, které uznávají výjimečně oprávnění určitých osob nositi zbraň (§ 15 »ausnahmsweise sind zum Waffentragen ohne Einholen einer besonderen Bewilligung befugt« a § 16: »Wer das Befugnis besitzt, Waffen zu tragen, ist auch berechtigt . . .«), resp. které určitým osobám a za určitých okolností udělují ex lege povolení k nošení zbraní, z čehož se podává závěr, že mimo tyto případy zákon materiální právo nositi zbraň — a contr. formálního oprávnění získaného vydáním zbrojního pasu — nezná.

Ani z ústavní listiny nelze nikterak vyvoditi, že by oprávnění nositi zbraň bylo výronem ústavně zaručené svobody jednotlivcovy, poněvadž při úpravě »práva« k držení (chování) a nošení zbraní atd. nestojí vůči policejnímu zákroku nějaké »občanské právo« nebo »občanská svoboda.«

Z uvedeného je zřejmo, že úřady rozhodující o žádostech o zbrojní pas nejsou vázány, aby za určitých podmínek žádosti o zbrojní pas vyhověly. Není-li však státní správa vůči straně naprosto nikterak vázána, nemůže strana důvodně tvrditi, že nař. rozhodnutí, kterým jí byl zbrojní pas odepřen, ji zkrátilo na jejích právech subjektivních.